

EPISODI 3 Odotan seuraavaa keskiviikkoa kovasti. Mietin aikooko psykiatri sanoa silloin, mitä oli aikonut sanoa. Ei luultavasti. Ja minä en ottaisi asiaa uudestaan puheeksi. Kiroan itseäni. Oliko pakko karata paikalta pois? Voin tosi huonosti. Mietin, eikö minunlaiselle tapaukselleni voisi olla psykiatrinkäyntiä vaikka kolme kertaa viikossa? Tai edes kaksi kertaa? Minun täytyy saada puhua jollekin. Hajoan näihin muistoihin. Hajoan näihin mustiin päiviin. Sitten maanantain ja tiistain välisenä yönä näen unta. Unta, jota en ikinä olisi halunnut nähdä. Asiaa, jota en ikinä olisi tahtonut muistaa. Minut ollaan liattu. Minut ollaan rikottu. Minut on..... En voi ajatella asiaa. Teen kaikkeni, ettei se pääse tajunnan tasolle. Yritän pitää itseni kiireisenä, jotta minun ei tarvisi ajatella sitä. Ehkä sitten huomenna..... Mietin kävellessäni psykiatrille, mitä kaikkea sanoisin. Miten sen kertoisin? Lopulta tulen perille. Painan oven pielessä olevaa nappia. Vihreä valo syttyy, joten avaan oven. Jääskeläisen tuolilla istuu vanha tummakiharahiuksinen nainen. "Kuka sä oot?" kysyn epäuskoisena. "Hei vain. Minä sijaistan tänään Jääskeläistä. Tule peremmälle ja istu." nainen sanoo. Kasvoni nykii, kun tuijotan epäuskoisena ja täynnä vihaa tuota vierasta naista minun psykiatrini paikalla. "Miks? Missä Jääskeläinen on?" kysyn hampaideni välistä. "Hän on sairaana, mutta minä korvaan tänään häntä." nainen kertoo. Jea. Varmasti oli sairaana. Juuri nyt. Olen niin vihainen. Ja niin pettynyt. Olen odottanut tätä fucking tuntia, siitä asti, kun viimeksi täältä pääsin kotiin. Minun tarvii saada puhua hänelle. Ei. Ei en pysty. Menen paniikkiin. Silmiäni polttaa. Ryntään huoneesta ulos. "Hei odota!" kuulen naisen huudon perässäni. En pysähdy. Kävelen ulos ja kaivan samalla kännykkää taskustani. "Haista vittu!" lähetän tekstiviestin psykiatrini kännykkään. Kotona menen suoraan vuoteeseeni. Vääntelen naamani, etten itkisi. Tällä kertaa en halua itkeä. Puren hampaitani yhteen ja puristan silmäni lujaa kiinni. Miten hän saattoi tehdä tämän minulle? Juuri nyt, kun olisin tarvinnut häntä enemmän kuin koskaan aikaisemmin. Olen niin vihainen. Tunnen itseni petetyksi ja hylätyksi. Haista vittu!!!! Hakkaan nyrkeilläni patjaa. Illalla tajuan, että sairaslomani päättyy tähän, koska se vitun psykiatri ei tullut tapaamaan minua ja jatkanut sairaslomaani. Oloni on jo niin turta ja kuollut, että en jaksa välittää. Aamulla menen töihin. Krista toteaa minulle huolissaan, että näytänpä kamalalta. Voin koko päivän sairaan pahoin, koska en pysty enää pitämään unta pois mielestäni. Itsemurha houkuttelee minua enemmän kuin ikinä. Krista yrittää piristää minua tyhmillä kissavideoilla youtubesta ja alkamalla kutomaan minulle villasukkia. Mikään ei saa minua hymyilemään. Tunnen olevani kuolleempi kuin ikinä. Päivät matelee kuolettavan hitaasti. Ja sitten vihdoinkin keskiviikko koittaa jälleen. Olen edelleen vihainen psykiatrille ja harkitsen jopa käynnin väliin jättämistä. Ei kukaan kuitenkaan minua voisi auttaa. Alan kuitenkin tekemään lähtöä. Matkalla minua jopa nolottaa hieman lähettämäni viesti. Entä jos hän olikin oikeasti sairaana? Hän pitää minua varmaan täysin pellenä. Tulen huoneeseen. Jääskeläinen istuu tuolissaan. Kävelen sohvalle istumaan tuijottaen maata. En nosta katsettani, enkä sano mitään. Odotan vain koska hän alkaa valittamaan lähettämästäni viestistä. Hiljaisuutta kestää hetken. "Mattila ei tainnut jatkaa sairaslomaasi?" psykiatri sitten kysyy. Tai toteaa. Pudistan hieman päätäni, tuijottaen edelleen maata. "Miten töissä on mennyt?" hän kysyy. "Huonosti." mumisen. Hiljaisuus laskeutuu taas yllemme. Voin pahoin. Tuntuu, että siitä on tullut jatkuva olotila minulle. "Missä sä käyt töissä?" psykiatri kysyy sitten pitkän hiljaisuuden jälkeen. Nostan ensimmäistä kertaa katseeni psykiatriin. "Mistä vitun lähtien sua on kiinnostanut mun asiaini?" huudan hänelle. Hän katsoo minua asiallisesti takaisin. Mutta ei vastaa. Ei tietenkään. "Mä halusin kertoa sulle viikko sitten, mitä mä muistin. Mun täytyi saada puhua jollekin, mutta sä et ollut täällä." mumisen tuijottaen taas maata ja yrittäen, ettei ääneni tärise. "Se teki mulle asioita. Mä näin siitä unta. Enkä mä voinut ajatella sitä. Ja sä et ollut täällä." Hiljaisuus. Vedän syvään henkeä. Uudestaan ja uudestaan. "Missä sä olit?" vilkaisen häntä. "Sairaana. Kotona." hän

vastaa. "Miten?" kysyn tuskin kuiskausta kovempaan. "Vatsataudissa." Puren huultani ja nyökkään aivan vähän. "Mä kyl.. ihan oikeesti tajuun... Mut tajuuks sä? Mä ihan oikeesti yritin olla ajattelematta sitä unta. Mä yritin olla hajoomatta. Ja mä pystyinkin. Ja mä olin niin ylpeä ittestäni. Mutta sitten sä et ollut täällä. Ja mun vaa täytyi kertoa siitä jollekin. Ja mun täytyi kuulla mitä sä sanot, miks mä en tehnyt mitään. Miks mä annoin sen tapahtuu? Mikä mus oikeen on vikana? Ja mä halusin kuulla mitä sun piti sanoa. Ja sit mä jouduin töihin. Enkä mä voinut puhua kenellekään. Ja mä en pystynyt enää olla ajattelematta sitä unta. Se teki mulle tosi pahoja juttuja. Miten mä oon voinut unohtaa kaiken? Se työnsi mun suuhuni muutakin. Mikä sairas sika! Se halus et mä syön sen... ja se työnsi sen peukalon.... Ja se..... pani mua. Se teki kaiken...." "Anteeksi, pieni hetki." psykiatri sanoo, nousee ja poistuu huoneesta. Jään hämmentyneenä tuijottamaan tyhjää paikkaa edessäni. Really? Really? toistelen mielessäni. Pääni on tyhjä. Jokin sairas jännitys poistuu kehostani. Sanoin sen ääneen. Vedän syvään henkeä ja kokoan ajatukseni. Viimeinen viikko on ollut niin raskas, että ihme, että edes enää olen tässä. Psykiatri palaa huoneeseen. "Täytyi käydä vessassa. Anteeksi kovasti." hän sanoo asiallisesti ja istuu minua vastapäätä. Halveksin häntä mielessäni ja näytän sen varmasti ilmeelläni. En tiedä mitä sanoisin enää. Sanoin kai jo kaiken. Odotan haluaako hän sanoa jotakin, vaikka epäilenkin sitä paljon. Valun sohvalle istumaan puoliksi makuuasentoon. Kuluu minuutti. Ja toinen. Viides. Ja vihdoin kuuden minuutin jälkeen psykiatri avaa suunsa. "Kai sä tiedät ettei se ole totta?" hän kysyy. Nostan katseeni häneen ja katson häntä otsa kurtussa. "Ai, että sä olit oikeesti sairaana?" kysyn, kun ei muutakaan mieleen tule. "Ei." hän sanoo. "Vaan se, että olisit voinut vaikuttaa niihin asioihin mitä sinulle tehtiin." Katseeni siirtyy taas maahan. "Kukaan lapsi ei olisi osannut toimia erillain kuin sinä. Lapset on luotu kunnioittamaan ja tottelemaan vanhempiaan. Ja se että vanhempi hyväksikäyttää sitä, ei ole ikinä lapsen vika. Sinun isäsi..... teki väärin. Ja vaikka olisit yrittänyt mitä, niin aikuisena miehenä hän olisi silti pystynyt satuttamaan sinua. Sinä silti reagoit niinkuin suurin osa. Menemällä shokkiin ja olemalla tekemättä mitään." Puren huultani. Kiitos. Kiitos. Minä todella tarvin kuulla tämän. "Mä en pysty muistamaan enää yhtäkään uutta asiaa." katson häneen epätoivoisena. "Ei sinun tarvitse muistaa yhtään enempää, tiedät jo aivan tarpeeksi. Älä mieti enää lapsuuttasi, koska sitä ei enää pysty muuttamaan. Nyt keskitytään tähän hetkeen, ja sinun parantumiseesi." Katson häntä silmiin. Enkä ole enää vihainen. Ehkä hän sittenkin haluaa minun parantuvan. Ja ainakin pidän hänestä enemmän, kuin siitä ällöttävästä naisesta, joka lähes lähti juoksemaan perääni. "Pieni hetki. Taas." psykiatri sanoo ja poistuu käytävälle. Mietin onko hän sairas vieläkin. Pian hän palaa ja istuu tuoliinsa. "Mä oon miettinyt sellaista, että mun pitäisi puhua äidilleni. Se mielisairas luulee, että minulle kaikki on okei ja että olen väleissä hänen kanssaan, huolimatta siitä, että hän tiesi aina mitä minulle tehtiin. Eikä tehnyt mitään. Mitäköhän vittua hänkin kuvittelee!??? Haluan kertoa, että en vain ole muistanut. Ja että vihaan häntä enemmän kuin ketään." Psykiatri nyökkää. "Tee se Esra jonakin päivänä. Sitten kun olet valmis siihen." hän sanoo. "No kai mä olen. Ainakaan jos ei haittaa, että tapan hänet samalla." virnistän hiukan. "Tuntuuko sinusta siltä, että töissä on liian raskasta käydä?" psykiatri vaihtaa aihetta. Huokaan. "En tie. Ehkä mä menen sinne, niin on vähemmän aikaa ajatella.... kaikkea." sanon. Vilkaisen kelloa. Hä? Voi ei. Olenko ollut täällä pian puolitoista tuntia? Vilkaisen psykiatria. "Ei se mitään. Olet viimeinen asiakkaani tänään." hän sanoo. Vedän huuleni hampaideni väliin. "Hmm. Mun pitää mennä." sanon ja kävelen ovelle. Käännyn katsomaan psykiatriin. "Moi." muodostan huulillani ja lähden. Tajuan vasta kotona, että minusta tuntuu paremmalta kuin ainakaan viikkoon. Ihmettelen auttaako tosiaan psykiatrin tapaaminen minua jotenkin. Vai auttoiko vain se, että sain sanoa sen ääneen? Tai että sain

kuulla reagoineeni normaalisti Kaarlen tekoihin. En kutsuisi häntä enää isäkseni. Ikinä.